

מערה ללכת לעיר שחוקעין כדי לקיים מצוה של תורה דתק"ש ולואת עלה בדעתו דכל הסוגי קאי על ר"ה שחל בשב' ובאחת חוקעין דהוא עיר שיש בה צ"ד ובאחת מצרכין דהוא עיר שאין בה צ"ד וקמ"ל דאם איש דר בין שתי עיירות כאלו ומוחר לילך צו"ט לבאן ולבאן יש עליו החיוב לילך למקום שתוקעין וע"ז מקשינן פשיטא הא דאורייתא והא דרבנן דבמקום שתוקעין יש מצוה דאורייתא וע"ז שפיר תריל' ל"ז דהכא ודאי והכא ספקא"כ שפיר רבנא קמ"ל דאע"ג דבשבת במקום שאין צ"ד אין חייבין לתקוע ובכרה חייב בכ"מ וא"כ סד"א דלא יהי' לריך לילך למקום שתוקעין דהוא רק ספק אם יקיים המלוה שאינה מוכרחת במקום שיש עליו חיוב דרבנן ודאי קמ"ל דאעפ"כ הולך למקום שתוקעין ולפי פירש זה מוכרת מגמ' היפך דבריו דתק"ש בשבת איכא מלוה דאורייתא במקום שתוקעין ויש חיוב להכניס עלמו לזה לשמוע תק"ש בשבת במקום שיש בו צ"ד אך בטלה דעתי נגד הראשונים וז"ל שפרשו סוגי' זו דמייירי בחול אך בעיקר הדבר מבואר בירושלמי סופ"ד דר"ה לפי פ' הפ"מ והק"ט וכן רהטת הסוגי' בירושלמי שם דאין נפ"מ בין שבת לחול דנפק"ל דמ"ד דהולך למקום שמצרכין אע"פ בשאין ציוס כדי לתקוע מהא דחגי בריה שחל בשבת במקום אחד חוקעין ובמקום אחד מצרכין הולך למקום שמצרכין ואינו הולך אלל חוקע והרי יו"ט של ר"ה שחל להיות בשבת לא כמי שאין ציוס כדי לתקוע ואת אומר הולך לו אלל מצרך דהא אמרה פליגינן עכ"ל הירושלמי ותמוה מאד דמ"ר משבת לחול דיש עליו חיוב תקיעה מה"ט משא"כ כשחל בשבת כיון דאין חוקעין אלא במקום שיש בו צ"ד וחיוב ברכות הוא לכ"ע א"כ שפיר י"ל דאין הולך למקום שתוקעין ומוכרת מזה דהירושלמי ס"ל דתק"ש בשבת ג"כ חיוב דאורייתא הוא ואם הוא דר במקום שיש בו צ"ד בסמוך לו חיובא רמ"י עליו ללכת לשמוע תק"ש :

לחיות בשבת הוי יותר בגדר אין ציוס כדי לתקוע מר"ה שחל להיות בחול ומ"ש בק"ט משום דאם מניח עירוב מצעוד יום למקום שמצרכין ושוב א"א ללכת למקום שתוקעין תמוה לי הא גם צו"ט איכא איסור תחומין ואסור ללכת חוץ לתחום ומשנה שלימה שנינו שופר של ר"ה אין מעבירין עליו את התחום וע"כ איירי דב' עיירות המה בחוץ התחום וא"כ ה"ה כשחל ר"ה בשבת אפשר ללכת לשניהם ועלה בדעתי לפת"ש המג"א בס"י תקל"ה סק"צ דיש להחיר שבות דשבות במקום מזה וא"כ יכול לשלוח שיבואו לו את השופר ע"י נכרי חוץ לתחום אך ז"ד אם תחומין דרבנן אבל אם תחומין דאורייתא אין להחיר אמירה לעבדים במקום מזה וא"כ י"ל דהירושלמי אוילבשיטת ר"מ דס"ל תחומין דאורייתא אך ז"ד בשבת אבל צו"ט כ"כ הפוסקים דתחומין דרבנן וא"כ צו"ט יש שעות לשניהם משא"כ בשבת אין עלה בשו"א לקיים שניהם אך באמת קשה להעמיס זאת בירושלמי דאפי' אינן דשבות גמור אין מתירין במקום מזה דאורייתא ואסור אמירה לעבדים בשבת למ"ד דתחומין מה"ט אבל אמירה לאמירה מותר וא"כ גם בריה שחל להיות בשבת איכא עלה ומלבד זה קשה לומר דכוונת הירושלמי אליבא דמ"ד דתחומין דא"ו הכלל שמתפלא אני על המפרשים שלא הרגישו לבאר הדברים ב' קשה לי טובא כיון דבר"ה שחל להיות בשבת אין חוקעין אלא במקום שיש בו צ"ד וא"כ איך שייך לומר טעם הירושלמי דמשו"ה הולך למקום שמצרכין ואין הולך למקום שתוקעין משום דהכל בקיאים בתקיעה [ומה שהוא היפך גמ' דילן] ואין הכל יודעין לברך הא במקום צ"ד בודאי יודעין לברך ג"כ ג' עיקר הדברים לדמות שבת לחול ולומר דמשום דס"ל דבשבת הולך למקום שמצרכין ה"ה בחול תמוה טובא כ"ל ולריך אני לרב להחיר עיני כפי' דברי הירושלמי עכ"פ זאת מוכרת מירושלמי דבשבת ג"כ איכא למלוח תק"ש מה"ט ועמ"ש בכלי חמדה פ' בהר אור ד' אוק"ב מ"ש שם לתרץ דברי התוס' מגילה כ"ל ועפ"י יתרו

ה"ן אחת שדברי הירושלמי אינם מובנים לי אחד דאמאי צו"ט של ר"ה שחל